

פרשת בהעלותך התלהבות בעבודת ה'

בתחילת הפרשה מופיע הציווי לאהרון להדליק את נרות המנורה.

על ציווי זה נאמר: "ויעש כן אהרון, אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר ציווה ה' את משה" (ח ג)

מפרש רש"י: "ויעש כן אהרון" - להגיד שבחו של אהרון שלא שינה.

נשאלת השאלה מדוע משבחים את אהרון שלא שינה ממה שציוו אותו, האם יעלה על דעתנו שאהרון ישנה ממה שה' ציווה?

מתרץ השם משמואל שאם רבי לוי יצחק מברדיצ'ב היה צריך להדליק את הנרות הוא לא היה מצליח, כי השמן היה נשפך לו על הרצפה. וזאת למה? כי עבודת השם של רבי לוי הייתה בהתלהבות בקפיצות וריקודים, ומספרים עליו שביליל הסדר מרוב התלהבות המצות היו נופלות והיין היה נשפך, ולכן שבחו את אהרון שלמרות ההתלהבות שלו בעבודת השם הוא הצליח להדליק את הנרות. וכתב על כך השם משמואל שיש שתי דרכים בעבודת השם, יש כאלה שנותנים ביטוי חיצוני להתלהבות שלהם כמו רבי לוי יצחק מברדיצ'ב ויש כאלה שכל ההתלהבות אצורה בתוכם ואין לכך ביטוי חיצוני, כמו אהרון.

על פי זה מסבירים את גדלותו של הלל. מסופר במסכת סוכה (כח.) שמונים תלמידים היו להלל, גדול שבהם יהונתן בן עוזיאל והקטן שבהם היה רבי יוחנן בן זכאי. על יהונתן בן עוזיאל מסופר שכאשר הוא למד תורה, כל עוף שהיה עף מעליו היה נשרף מעוצמת קדושתו, ואם זו דרגתו של התלמיד, היינו מצפים שרבו הלל ישרוף בזמן לימודו לא רק עופות אלא גם בהמות, ולא מסופר על הלל ששרף מישהו, מכאן נלמד שההתלהבות שלו בעבודת השם הייתה פנימית כמו של אהרון.

הסבר נוסף לשבחו של אהרון שלא שינה, אומר החפץ חיים: בדרך כלל אדם מתלהב ממצווה חדשה שהוא מקיים, לדוגמא את ברכת להדליק נר של חנוכה מברכים במנגינה ובקול, ואילו את ברכת 'שהכל נהיה בדברו' שמברכים בכל יום, מברכים בלי מנגינה ובשקט. וההסבר לכך הוא שכל דבר שנעשה בכל יום, מתרגלים אליו והוא נעשה בפחות התלהבות, ובדבר שנעשה רק פעם בשנה, ישנה התלהבות מיוחדת.

את נרות המנורה הדליק אהרון בכל יום, ולמרות זאת נאמר לשבחו של אהרון, שבאותה התלהבות ושמחה שבה הוא הדליק את הנרות בפעם הראשונה, כך הוא הדליק בכל יום במשך כל ימי חיו.

יהי רצון שכל עבודת ה' שלנו תהיה תמיד בשמחה ובטוב לבב.